

Ga 20, 1 – 2, 11 – 18

^{20:1} Sáng sớm ngày thứ nhất trong tuần, lúc trời còn tối, bà Maria Mácđala đi đến mộ, thì thấy tảng đá đã lăn khỏi mộ.

^{20:2} Bà liền chạy về gặp ông Simon Phêrô và người môn đệ Đức Giêsu thương mến. Bà nói: "Người ta đem Chúa đi khỏi mộ; và chúng tôi chẳng biết họ để Người ở đâu?"

^{20:11} Bà Maria đứng ở ngoài, gần bên mộ, mà khóc. Bà vừa khóc vừa cúi xuống nhìn vào trong mộ,

^{20:12} thì thấy hai thiên thần mặc áo trắng ngồi ở nơi đã đặt thi hài của Đức Giêsu, một vị ở phía đầu, một vị ở phía chân.

^{20:13} Thiên thần hỏi bà: "Này bà, sao bà khóc?" Bà thưa: "Người ta đã lấy mất Chúa tôi rồi, và tôi không biết họ để Người ở đâu!"

^{20:14} Nói xong, bà quay lại và thấy Đức Giêsu đứng đó, nhưng bà không biết là Đức Giêsu.

^{20:15} Đức Giêsu nói với bà: "Này bà, sao bà khóc? Bà tìm ai?" Bà Maria tưởng là người làm vườn, liền nói: "Thưa ông, nếu ông đã đem Người đi, thì xin nói cho tôi biết ông để Người ở đâu, tôi sẽ đem Người về".

^{20:16} Đức Giêsu gọi bà: "Maria!" Bà quay lại và nói bằng tiếng Hípri: "Rápuni!" (nghĩa là 'lạy Thầy').

^{20:17} Đức Giêsu bảo: "Thôi, đừng giữ Thầy lại, vì Thầy chưa lên cùng Chúa Cha. Nhưng hãy đi gặp anh em Thầy và bảo họ: 'Thầy lên cùng Cha của Thầy, cũng là Cha của anh em, lên cùng Thiên Chúa của Thầy, cũng là Thiên Chúa của anh em'".

^{20:18} Bà Maria Mácđala đi báo cho các môn đệ: "Tôi đã thấy Chúa", và bà kể lại những điều Người đã nói với bà.

PHÚC CHO AI SÀU KHỔ

Bà Ma-ri-a Mác-đa-la đứng ngoài, gần bên mộ, mà khóc. Bà vừa khóc vừa cúi xuống nhìn vào trong mộ. (Ga 20,11)

Suy niệm: Bà Ma-ri-a Mác-đa-la khóc. Có lẽ bà đã khóc nhiều, vì bà từng theo Thầy suốt hành trình đến núi Sọ; rồi dưới chân thập giá, bà đã chứng kiến tất cả những điều bất công, cũng như sự độc ác của những kẻ chống đối Thầy. Tưởng chừng như bấy nhiêu đã quá đủ, thế mà buổi sáng ngày thứ nhất trong tuần, bà còn chứng kiến thêm một cảnh tượng càng hãi hùng hơn: "*người ta đã lấy mất Chúa tôi rồi*" (Ga 20,13). Bà khóc vì thương Thầy. Bà khóc vì cảm thấy bất lực trước sự leo thang của sự dữ. Nhưng điều bà không thể ngờ, là Thiên Chúa có thể vẽ nên đường thẳng từ những nét cong: tội A-đam đã nên tội hồng phúc; cái chết của Đức Ki-tô trở thành phương thế cứu độ; và nỗi sầu khổ của bà Ma-ri-a Mác-đa-la đã biến thành niềm vui, để rồi bà trở thành người đầu tiên loan báo Tin Mừng Phục Sinh. Đúng như lời thánh Phao-lô đã nói: "*những gì thế gian cho là yếu kém, thì Thiên Chúa đã chọn để hạ nhục những kẻ hùng mạnh*" (1Cr 1,27).

Mời Ban: Bất công vẫn lan tràn, nào là chiến tranh, khủng bố, tham nhũng, bóc lột, buôn người... Những cảnh tượng này cũng chẳng khác gì ngôi mộ trống ngày thứ nhất trong tuần. Chứng kiến điều này, nhiều người nghĩ rằng "*Chúa đã chết*" hay "*ai đã lấy mất Chúa tôi rồi*"... Nhưng đó là tâm trạng của những người kém tin, còn với kẻ tin thì vẫn luôn hy vọng, bởi "*Phúc cho ai sầu khổ, vì họ sẽ được Thiên Chúa ủi an*" (Mt 5,5).

Sống Lời Chúa: Kiên trì tìm đến với Chúa mỗi khi cảm thấy chán nản hay gặp thất bại, bởi Ngài từng hứa: *sẽ an ủi và bổ sức cho* (Mt 11,28).

Cầu nguyện: *Đọc Kinh Trông Cậy.*